

PIARISTA

PIARISTA REND MAGYAR TARTOMÁNYA

Ikt. sz.: 538/2026

Tárgy: Tartományfőnöki ballagási levél

Kedves Érettségiző Diákok!

Pár napja hosszabban beszélgettem egyikőtökkel, egy most ballagó, közöttetek álló diákkal erről a napról, és mindarról, ami körülveszi majd a ballagás pillanatában.

Szavai között akadt olyan gondolat is, amely váratlanul ért: „A legtöbb, amit az iskolától kaphatok, az a fájó távozás. Még nem túl magas érzelmi intelligenciával is meg tudom könnyezni ezt a pillanatot. Sajnálom, ha most kevésbé érződik rajtam a meghatottság, de az érettségre kell készülnünk.”

Ha ne fájna legalább egy kicsit, ez a néhány év semmit nem ért volna. Ez a fájdalom ugyanis nem hiba. Ez a fájdalom a szeretet ára. Minden valódi kötődés magában hordozza az elszakadás sebezhetőségét. Azahria is egyik dalában így beszél erről: „Visszagondolva, ez szebb / Mint mikor realtime éltem meg.”

Miért lehet szebb visszagondolva? Az idő távlatában ugyanis sok minden megtisztul a mindennapok porától, a dolgozatok miatti stressztől és a korai kelések nyűgétől. Visszatekintve már nem csak a nehézségeket, hanem azt a gondviselő isteni szeretetet is láthatjuk, amely végigkísért és formált benneteket ezekben a „realtime” pillanatokban. Az ősatyák történetében a biztonság elhagyása áldássá tudott válni. Ábrahámnak sem azért kellett elmennie, mert rossz volt ott, ahol életének döntő részét leélte, hanem mert a kényelmes otthonban nem tudott volna áldássá válni mások számára. A ti ballagásotok a garancia arra, hogy az a tudás és szeretet, amit itt kaptatok, mostantól nem csak befelé, hanem kifelé, a világ felé is áradni fog, úgy, ahogy Ábrahám életprogramja szövege: „légy áldássá” a világban. Az előbb idézett végzős társatok még azt is megfogalmazta: „Néha úgy érzem, mintha vértanú lettem volna: véreztem a közösségemért.”

Ez egyáltalán nem túlzás. Közösséghez tartozni, felelősséget vállalni nem csak felhőtlen együttlét. Az alkalmazkodás és a másik ember hordozása áldozatot kíván. Azt érezhattétek, hogy az energiátok egy részét, szinte a véretek adtatok oda a társaitokért. Pál apostol levelei arra emlékeztetnek minket, hogy Krisztushoz tartozó emberként sokszor saját életünk az az ár, amelyet embertársaink javáért és a világ üdvéért meg kell fizetnünk. Hitünk szerint ez a mindennapi vértanúság az igazi emberré válás útja. Amikor a közösségért hoztatok áldozatot, valamiképpen Krisztus művét folytattátok. Ebből az odaadásból fakad az az erő, amely másokat is hordozni tudó felnőttekké alakít titeket.

Ma arra hívunk benneteket, hogy merjétek felvállalni, nem baj, ha még nem érzitek magatokat teljesen készen. Ne szégyelljétek, hogy tele vagytok kérdésekkel. A befejezetlenségünk nem hiba, hanem létezésünk egyik alapfeltétele, amely arra emlékeztet, hogy mindig is szükségünk van egymásra és Isten kegyelmére. Lépjétek ki bátran az életbe, a magatok tökéletlenségével együtt, mert ez a krisztusi sebezhetőség lesz az az ablak, amelyen át Isten kegyelme be tud ragyogni életetekbe és általatok a világba.

Ne feledjétek: a piarista diák nem azért kapta a tudást és a hitet, hogy elrejtőzzön a világ elől, hanem hogy kovász legyen benne. Arra kaptatok meghívást, hogy a szeretet, az igazságosság és a krisztusi józanság szigeteit építsétek fel ott, ahová az Isten állít benneteket.

Imádságunk és Kalazanci Szent József pártfogó szeretete minden utatokon elkísér. Isten áldjon és őrizzen benneteket!

Budapest, 2026. április 30.

Zsodi Viktor Sch.P.
tartományfőnök